

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΛΟΣ

Η ΣΟΝΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΤΙΚΕ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΑΣΑΡ, μουσουργός, 38 χρόνων. ΕΛΣΑ, γυναίκα του, 32 χρόνων. ΖΑΝ, ένας γέρος πιστός υπηρέτης.

(Στο σπίτι του Μασάρ, σ' ένα μεγάλο σαλόνι, όπου υπάρχει ένα πιάνο με ούρα. Η Έλσα, με φόρεμα περιπάτου και με πλατύγυρο καπέλλο, κυτάζει συγκινημένη γύρω της. Ο Ζάν την βλέπει με περιέργεια).

ΖΑΝ.—Λοιπόν, τί θέλετε, κυρία;

ΕΛΣΑ.—Θέλω να ιδώ τον κύριο Μασάρ.

ΖΑΝ.—Τον κύριο Μασάρ; Μά δεν ξέρετε λοιπόν;

ΕΛΣΑ.—Τι να ξέρω, τι; Πές μου γρήγορα, Ζάν, τι έγινε;

(Βγάζει με μιὰ άποτυχη κίνηση το καπέλλο της).

ΖΑΝ. (κυτάζοντας την μ' έκπληξη).—Σεις, κυρία!

ΕΛΣΑ.—Ναι, Ζάν, είμαι εγώ, ή κυρία. Είμαι ή Έλσα, ή γυναίκα του Μασάρ.

ΖΑΝ.—Γιατί ήρθατε;

ΕΛΣΑ.—Γιατί ήρθα;... Μά, ξαναγύρισα, δεν καταλαβαίνεις;

Ήρθα για να του ζητήσω συγγνώμη, ήρθα για να ξαναλάβω την πρώτη μου θέση εδώ μέσα. Ναι, μί με βλέπετε με τόση έκπληξη, Ζάν.

Έχω μετανοήσει πολύ γιατί εγκατέλειπα τον καλό μου Ίακωβο, για ν' ακολουθήσω έναν τυχοδιώκτη. Ναι, ήταν ένας τυχοδιώκτης. "Α, τί υπέρτερα!... Μου έπαιξε ακόμα να δέχονται και τις διάφορες φιλονεικίες του μέσα στο σπίτι μου.

ΖΑΝ. (σχεδόν ειρωνικά).—Σαν καλλιτέχνης που είναι, θα έχη βέβαια πολλές θαυμαστικές.

ΕΛΣΑ.— Καλλιτέχνης; Δεν είναι παρά ένας μέτριος βιοκρίτης. Καλλιτέχνης άλλθινός είναι ο Ίακωβος. Είναι ο μεγαλύτερος μουσουργός της Γαλλίας.

ΖΑΝ. (μουρμουριστά).—Ήταν... Ήταν...

ΕΛΣΑ.— Και είναι ακόμα ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου. Μά εγώ, εγώ τον εγκατέλειπα για ν' ακολουθήσω έναν άλλθην. Άλλά δεν άργησα να καταλάβω τι τρέλλα έκανα. Υπόμεινα όσο μπορούσα το μαρτύριό μου. Μά τέλος δεν βάπταξα, δεν μπορούσα να βαστάξω περισσότερο. Θέλησα να λυτρωθώ πάλι από την άφορητη ζωή που μου επέβαλε ο άνθρωπος που άγάπησα τόσο τυφλά. Σκέφτηκα να πεθάνω... Μά έπειτα συλλογίστηκα ότι ο Ίακωβος είναι τόσο καλός, ώστε θα με συγχωρούσε άν ξαναγύριζα. Μ' άγατούσε τόσο πολύ! Τό ξέρετε αυτό εσύ, Ζάν. Μ' άγατούσε τόσο, που δεν είναι δυνατόν να μη μ' άγατάη άκόμα. Δεν είναι έτσι, Ζάν; Θα με πονέση, θα με συχαρώσει... Δεν θα με διώξη...

ΖΑΝ.— Κυρία... Ήρθατε πολύ άργά.

ΕΛΣΑ. (πέφτοντας άποκαμωμένη σ' ένα κάθισμα).— Γιατί ήρθα πολύ άργά, Ζάν; Πέθανε μήπως;

ΖΑΝ.— Δεν πέθανε, όχι!...

ΕΛΣΑ.— Δόξα σοι ο Θεός! Ζή λοιπόν; Τότε μήπως άγάπησε άλλη γυναίκα;

ΖΑΝ.— Σάς άγατούσε τόσο, κυρία μου, ώστε δεν ήθελε να ιδή άλλη γυναίκα στα μάτια του.

ΕΛΣΑ.— Τότε τι συμβαίνει; Μήπως έχει φύγει; Όχι; Θέλω λοιπόν να τον ιδώ. Θέλω να πέσω στα πόδια του και να του ζητήσω συγγνώμη.

ΖΑΝ.— Πουλό άργά, κυρία.

ΕΛΣΑ.—Θεέ μου, τί συμβαίνει επί τέλους;

ΖΑΝ.— Αχ, κυρία!... Ο καίμενος ο κύριος είναι χειρότερα κι από πεθαμένους. Έχει πάθει κάτι φοβερό. Είναι σχεδόν τρελλός. Δεν μιλάει, δεν άκούει, Ζή έντελώς μηχανικά. Τόν ταϊζουμε, τόν ντύνουμε, σαν ένα μικρό παιδί.

ΕΛΣΑ.— Ω, Θεέ μου! Και πώς τό έπαιξε αυτό;

ΖΑΝ.— Τόν χτύπησε θανάσιμα ή άναχώρησής σας. Στις άρχές έλάμει σαν γυναίκα, με λιγμούς και μουρμούριζε: «Πάει, τελείωσε!... Είμαι ένας νεκρός τώρα που έφυγε εκείνη, ή ζωή μου, ή χαρά μου, ή Μούσα μου...».

ΕΛΣΑ. (κλαίγοντας).—Μου έλεγε πάντα πώς τόν ενέπνεα εγώ. Μά, πές μου, Ζάν, δεν ζήτησε παρηγοριά στην άγαπημένη του μουσική;

ΖΑΝ.— Δεν μπορούσε πειά να συνθέση τίποτα καινούργιο. Μόνον έπαιξε κάποτε την σονάτα που σάς άρεσε τόσο...

ΕΛΣΑ.— Τη Σονάτα της Έλπίδας;

ΖΑΝ.— Ναι, Μά, σιγά-σιγά, έπαψε έντελώς να παίζη. Δεν έπαιξε πειά ούτε την άγαπημένη σας σονάτα.

ΕΛΣΑ.—Κι' από τότε;

ΖΑΝ.—Είπε ένας ζωντανός νεκρός.

ΕΛΣΑ.—"Α, τί έκανα, τί έκανα!... Σκότισα μιὰ μεγαλοφυΐα!...

ΖΑΝ.—Σάς περίμενε κάθε μέρα στις άρχές, κυρία. Ύστερα όμως άπέλιπτε.

ΕΛΣΑ.—Φτοχέ μου Ίακωβε! Τι καλό σου έχω κάνει!... Κι' όμως... Κι' ή δική μου τιμωρία είναι μεγάλη... "Α, πόσο πονά!... (Κυτάζει το πιάνο). Είναι βουβό τώρα πειά το άγαπημένο του πιάνο. (Πηγαινει κοντά στο πιάνο, τό άνοίγει, σκύβει και φιλάει άπαλά τα πλήκτρα). Έδώ φτερούγιζαν άλλοτε τα χέρια του, τα θαυματουργά του χέρια. (Τραβώντας τα μαλλιά της). Τι έκανα, Θεέ μου!... Τι έκανα!... "Ημουν τρελή! Ναι, με είχε τρελίλνει ο άλλος, με τό μεθυστικά του λόγια, με τούς όρμους του, με τις ύποσχέσεις του. Δεν ήξερα τί έκανα. Και τόν ακολουθήσα, εγκαταλείποντας άναπόρη τόν καλό μου Ίακωβο. "Α, δεν θέλω πειά να ζώ. Ντρέπομαι πειά να ζώ...

ΖΑΝ.—Υπομονή, κυρία.

ΕΛΣΑ.—Άλλά... Για πές μου, Ζάν, τί λένε οι γιατροί; Δεν έλπίζω ότι μιὰ μέρα μπορεί να συνέλθη ο Ίακωβος;

ΖΑΝ.—Λένε ότι ίσως κάποτε τόν κάνει να συνέλθη μιὰ δυνατή συγκίνησης.

ΕΛΣΑ.—"Α, έτσι!... Τότε λοιπόν, ίσως συνέλθει όταν με ιδει έξωφρα.

ΖΑΝ.—Είπε ζήτημα άν θα σας άναχωρήσει. Έχει κατατήσει ένας ζωντανός νεκρός, κυρία.

ΕΛΣΑ.—Ίσως άνασθηθεί όταν με ιδει. Που είναι;

ΖΑΝ.—Θά πάω να σας τόν φέρω. (Φεύγει).

ΕΛΣΑ. (μόνη).— Κι' άν δεν μ' άναγνωρίσει, δεν θα φύγω. Θα μείνω κλεισμένη εδώ μέσα μαζί του, για να τόν περιποιούμαι, με άφοσίωση ως την τελευταία του στιγμή. Έτσι θα έξιλεισθώ κάπως. Μά, κάτι μου λέει πώς θα μ' άναγνωρίση. Ναι!...

(Έρχεται ο Ζάν, δάγροντας τόν Ίακωβο από τό χέρι, σαν ένα μικρό παιδί).

ΕΛΣΑ.— Ίακωβε!

(Ο Ίακωβος ούτε γυρίζει καν να εδη. Άρπινει τόν Ζάν να τόν καθήση σε μιὰ πολυθρόνα).

ΕΛΣΑ. (γονατίζοντας μπροστά στον Ίακωβο).— Ίακωβε!... Δεν με γνωρίζεις λοιπόν; Είμαι ή Έλσα. Ξαναόρθα, άγάτη μου... Σου ζητώ συγγνώμη, σε ικετεύω να με συγχωρήσης. Συχαρώσε με, Ίακωβε!... Υπόφερα πολύ. (Φιλάει τα χέρια του. Έκείνος δεν σαλεύει καθόλου, σαν να μην άκούη και να μη νοιώθη τίποτα. Τά μάτια του είναι προσηλωμένα άπληνη στο κενόν). "Α, Θεέ μου!... Δεν με γνωρίζεις!... Δεν μπορεί να μ' άναγνωρίση. Δεν θα μ' άναγνωρίση ποτέ... Μά όχι!... Δεν άπελιπτε. Κάτι μου λέει να έλαίξω.

ΖΑΝ.— Τού κάκου, κυρία!... Δεν θα συνέλθη ποτέ πειά.

ΕΛΣΑ.— Ποτέ πειά!...

ΖΑΝ.— Άφού δεν συνέλθε με τόν γυναιμίο σας...

ΕΛΣΑ.— Τότε λοιπόν, θα μείνω εδώ για να φσιάσω δη μου πειά τί ζωή γι' αυτόν. Και θα έλαίξω πάντα να τόν κάνω να συνέλθη. Έλπίδα... Τι γλυκειά λέξις!... Όταν με πρωτογνώρισε ο Ίακωβος, συνέθεσε την όμοια εκείνη Σονάτα της Έλπίδας. Πόσο την άγατούσα κι' εγώ!... Την έπαιζε συχνά στο πιάνο. Και μου φαινόταν πώς την θυμάμαι ακόμα. (Πηγαινει στο πιάνο κι' άρχίζει να παίζη τη Σονάτα της Έλπίδας. Άμέσως από τις πρώτες νότες ο Ίακωβος άρχίζει να τραβάεται. Τό προσωπό του παίρνει κάποια έκφραση. Η Έλσα εξακολουθεί να παίζη).

ΙΑΚΩΒΟΣ. (φέρνοντας τα χέρια του στους κροτάφους του). "Ελσα!... "Ελσα!...

(Η Έλσα εξακολουθεί να παίζη).

ΙΑΚΩΒΟΣ. (με φωνή πιο δυνατή).—"Ελσα!...

ΕΛΣΑ. (τρέχοντας κοντά του).— Ίακωβε! Άγαπημένο μου!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Έλσα!... Είσαι σύ;... Ήρθες πάλι λοιπόν;

ΕΛΣΑ.—Ναι, Ίακωβε, ήρθα... Με θέλεις; Με συχαρώεις;

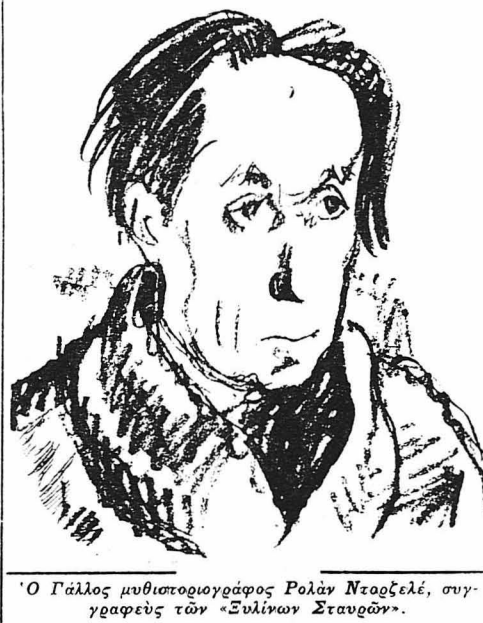
ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι, ναι, σε συχαρώ!...

ΕΛΣΑ.—Ευχαριστώ!... Ω, ευχαριστώ!...

ΙΑΚΩΒΟΣ. (κλαίγοντας).—"Ελσα!... Άγάτη μου!... Τι ευτυχία!... (Την άγκαλιάζει και τη φιλεί τρυφερά). Ήρθες πάλι... Ήρθες να μου ξαναδώσης τη ζωή...

ΖΑΝ. (κάνοντας τό σαυρό του).—Τι θαύμα!... Ο Θεός έκαμε τό θαύμα του...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Ρολάν Νουρσελέ, συγγραφέας τών «Συλλίων Σταυρών».

Ζωή γι' αυτόν. Και θα έλαίξω πάντα να τόν κάνω να συνέλθη. Έλπίδα... Τι γλυκειά λέξις!... Όταν με πρωτογνώρισε ο Ίακωβος, συνέθεσε την όμοια εκείνη Σονάτα της Έλπίδας. Πόσο την άγατούσα κι' εγώ!... Την έπαιζε συχνά στο πιάνο. Και μου φαινόταν πώς την θυμάμαι ακόμα. (Πηγαινει στο πιάνο κι' άρχίζει να παίζη τη Σονάτα της Έλπίδας. Άμέσως από τις πρώτες νότες ο Ίακωβος άρχίζει να τραβάεται. Τό προσωπό του παίρνει κάποια έκφραση. Η Έλσα εξακολουθεί να παίζη).

ΙΑΚΩΒΟΣ. (φέρνοντας τα χέρια του στους κροτάφους του). "Ελσα!... "Ελσα!...

(Η Έλσα εξακολουθεί να παίζη).

ΙΑΚΩΒΟΣ. (με φωνή πιο δυνατή).—"Ελσα!...

ΕΛΣΑ. (τρέχοντας κοντά του).— Ίακωβε! Άγαπημένο μου!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.— Έλσα!... Είσαι σύ;... Ήρθες πάλι λοιπόν;

ΕΛΣΑ.—Ναι, Ίακωβε, ήρθα... Με θέλεις; Με συχαρώεις;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ναι, ναι, σε συχαρώ!...

ΕΛΣΑ.—Ευχαριστώ!... Ω, ευχαριστώ!...

ΙΑΚΩΒΟΣ. (κλαίγοντας).—"Ελσα!... Άγάτη μου!... Τι ευτυχία!... (Την άγκαλιάζει και τη φιλεί τρυφερά). Ήρθες πάλι... Ήρθες να μου ξαναδώσης τη ζωή...

ΖΑΝ. (κάνοντας τό σαυρό του).—Τι θαύμα!... Ο Θεός έκαμε τό θαύμα του...